

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθμὸς τεύχους 12 • Αὐγουστος 2018

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':** «Ξέρανε νὰ ζήσουνε!...»
Ἐλπίδα: τὸ ὄξυγόνο τοῦ Οὐρανοῦ
- **Κείμενο Β':** Συνεχῶς σὲ Ἐγρήγορη
Τὸ Φῶς τῆς Ἐντολῆς
- **Κείμενο Γ':** Ὁ Χριστὸς μας
«Εἶναι φίλος μας...»
- **Κείμενο Δ':** «Μητέρα, ὑπάρχει φόνος...»
«Οὐ δύναμαι διαψεῦσαι Ἐαυτὸν»
- **Κείμενο Ε':** «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι»
Οἱ τρεῖς λαμπρότατοι ἀστέρες τῆς Θεοτόκου
- **Κείμενο ς':** Σεβασμὸς τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Ἄλλου
Ἡ ἐν Χριστῷ Εὐγένεια
- **Κείμενο ζ':** Ὅχι ἀναβολή!
Κατανόηση ἢ γνησιώτερη μορφή ἀγάπης
- **Κείμενο η':** Ἐπιμέλεια Συνειδήσεως
«Μία ἡμέρα πιὸ κοντὰ στὸν Παράδεισο»
- **Κείμενο θ':** Λόγοι Πνευματικῆς Παραμυθίας
Ἄθωότης - Ἀγάπη - Συμπόνια
- **Κείμενο ι':** Ἐλεημοσύνη
«Δικό μας εἶναι αὐτὸ ποὺ δίνουμε στοὺς ἄλλους...»

«Ξέρανε νὰ ζήσουνε!...»

Ἐλπίδα: τὸ ὄξυγόνο τοῦ Οὐρανοῦ!*

«Τὰ περνοῦσαν ὅλα μὲ ψυχικὴ λεβεντιά!»

Ἡ Ἐλπίδα εἶναι καρπὸς τῆς Πίστεως στὴν Ἀγάπη καὶ στὴν Προστασία τοῦ Θεοῦ.

Ἐνας φωτισμένος Γέροντας Μοναχὸς ἔλεγε:

- Προσέξτε, μὴ σᾶς φορέσει ὁ σατανᾶς τὰ μαῦρα γυαλιὰ τῆς ἀπαισιοδοξίας καὶ μετὰ τὰ βλέπετε ὅλα μαῦρα.

Προσέξτε, μὴ γκρινιάζετε. Ἡ γκρινία κουράζει αὐτοὺς ποὺ ζοῦν κοντὰ σας, καὶ δυσαρεστεῖ τὸν Θεό, γιατί εἶναι ὀλιγοπιστία καὶ μαζὶ ἀχαριστία.

Καὶ πρόσθετε:

- Ἀρχίζετε τὴν ἡμέρα σας μὲ προσευχὴ καὶ μὲ χαμόγελο!...

Θυμηθεῖτε ὅτι αὐτὸ ἔκαναν οἱ παλαιότεροι. Στους καθρέφτες καὶ στὰ προσόψια τους γράφανε τὸ «Καλημέρα» καὶ τὸ «Δόξα Σοι ὁ Θεός!» Ξέρανε νὰ ζήσουνε!...

Μήπως δὲν εἶχανε καὶ τότε βάσανα, ἀρρώστιες καὶ φτώχεια; Κι' ὁμως τὰ περνοῦσαν ὅλα μὲ ψυχικὴ λεβεντιά!

Γνώριζαν νὰ προσεύχονται, νὰ καρτεροῦν καὶ νὰ νικοῦν...

(*) Ἱερᾶς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας Βαρνάκοβας, Ἡ Μεγαλόχαρη Παναγία ἢ Βαρνάκοβα, σελ. 57, 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Η μαρτυρία μιᾶς ἡθοποιοῦ

Τὸ Φῶς τῆς Ἐντολῆς*
**«Ἦθελε νὰ εἶναι συνεχῶς
 σὲ ἐγρήγορηση»**

Μία διάσημη Γαλλίδα ἡθοποιός, ἡ Φανή Ἀρντάν, σὲ πρόσφατη συνέντευξή της σὲ ἐλληνική ἐφημερίδα (ΒΗΜΑ), εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐπιτυχία εἶναι κάτι, πού σχεδὸν δὲν τὸ καταλαβαίνεις. Ἐνῶ στὴν ἀποτυχία μπορεῖς νὰ δώσεις μιὰ ἐξήγηση λογική. Ἐπειδὴ ἡ ἀποτυχία σὲ ξαναφέρνει ἀντιμέτωπο μὲ τὸν ἑαυτό σου. Ἐγώ, γενικῶς, δὲν τὰ μπορῶ τὰ κομπλιμέντα. Τὸ κομπλιμέντο εἶναι σὰν τὸ ἄρωμα. Τὸ βάζεις, μυρίζει γιὰ λίγο, σὲ εὐχαριστεῖ καὶ μετὰ τὸ συνηθίζεις καὶ δὲν σοῦ μυρίζει πιά καθόλου· τὸ μυρίζουν μόνο οἱ ἄλλοι ἕως ὅτου ἐξατμιστεῖ, ὁπότε δὲν τὸ μυρίζει πιά κανένας. Μιὰ προσβολὴ ὅμως ἢ μιὰ βρισιά, ὅσο ἄδικη καὶ νὰ εἶναι, εἶναι σὰν ἓνα φῶς πού μᾶς δείχνει στὸ σκοτάδι, τί θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμαστε, ἢ τί θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχαμε κάνει. Ἄρα βοηθᾶει περισσότερο. Εἶναι παράξενο. Κάπου εἶχα διαβάσει, ὅτι μιὰ διάσημη τραγουδίστρια δὲν κρατοῦσε παρὰ μόνο τὰ γράμματα πού περιείχαν ὑβριστικά ἢ προσβλητικά σχόλια γιὰ ἐκείνη. Καὶ καταλαβαίνω, γιὰτί τὸ ἔκανε. Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ εἶναι συνεχῶς σὲ ἐγρήγορηση».

* * *

Ἀκόμα βαθύτερα καὶ καλύτερα εἶχαν καταλάβει τὰ παραπάνω σπουδαῖα διδάγματα, ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ζωῆς τους, οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας:

«Κάποτε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς καθόταν ἔξω ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία. Καὶ τὸν περικύκλωσαν οἱ

Ἀδελφοὶ καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν γιὰ τοὺς λογισμοὺς τους. Βλέποντάς τον κάποιος τὸν ἐφθόνησε καὶ τοῦ εἶπε: Τὸ κανάτι σου Ἰωάννη εἶναι γεμάτο δηλητήριο(!). Τοῦ λέγει ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης: Ἔτσι εἶναι, καλὰ τὸ λές· καὶ αὐτὸ τὸ εἶπες βλέποντας μόνο τὰ ἔξω· τί θὰ ἔλεγες ἂν ἐβλεπες καὶ τὰ μέσα τῆς ψυχῆς μου;». (Τὸ Γεροντικόν, η', ἔκδ. «Ἀστέρος», σελ. 45).

Πῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἔφθασε σὲ τόση ταπείνωση, ὥστε νὰ ὠφελεῖται (καὶ νὰ ὠφελεῖ ἄλλους!), ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν κακή, φθονερὴ συμπεριφορά; Πολὺ ἀπλά, ἐφαρμόζοντας τὴν Ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ:

- Ἐγὼ σᾶς λέγω: **Νὰ** ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς σας! **Νὰ** λέτε καλὰ λόγια γιὰ ἐκείνους πού σᾶς κακολογοῦν. **Νὰ** εὐεργετεῖτε ἐκείνους πού σᾶς μισοῦν. **Καὶ** νὰ προσεύχεσθε γιὰ ἐκείνους πού σᾶς ζημιώνουν καὶ σᾶς κατατρέχουν. Ἔτσι θὰ γίνετε υἱοὶ τοῦ ἐπουρανίου Πατέρα σας (Ματθ. ε' 44).

* * *

Ἡ μαρτυρία μιᾶς ἡθοποιοῦ, ἔχει ἰδιαίτερη ἀξία γιὰ μᾶς. **Γιατί**, πολλὲς φορὲς λέμε: βαρεῖς οἱ Ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ. **Καὶ** ὅταν ἀκούμε πνευματικὰ κατορθώματα σὰν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, λέμε: **Δὲν** εἴμαστε καὶ ἅγιοι ἀσκητές!

Νά, λοιπόν, πού μιὰ κοσμικὴ γυναῖκα ὁμολογεῖ –χωρὶς νὰ ἐπικαλεῖται τὸ Εὐαγγέλιο– ὅτι οἱ Ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ πού τις ἐφάρμοσαν στὴν ἐντέλεια οἱ Ἅγιοι, εἶναι «Φῶς πού μᾶς δείχνει στὸ σκοτάδι τί θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμαστε ἢ τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουμε».

• **Ἀξίζει**, χίλιες φορὲς, ἀκολουθώντας τὰ βήματα τῶν Ἁγίων, νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ νὰ φθάσουμε –κατὰ τὸ δυνατόν– στὴν δική τους πνευματικὴ ἀνάπαυση καὶ ἀναψυχή.

(*) Ἀρχιμανδρ. Νίκωνος Κουσιτίδη, <http://www.agiazoni.gr/article.php?id=47339715044697675667>. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

«Εἶναι φίλος μας... Ξέρουμε ὅτι μᾶς ἀγαπάει...»*

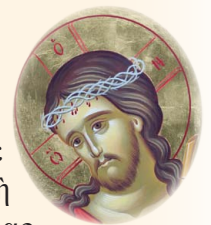
Τὸν Χριστὸ νὰ Τὸν αἰσθανόμαστε φίλο μας. **Ἐ**ἶναι φίλος μας. **Τὸ** βεβαιώνει ὁ ἴδιος, ὅταν λέει: «**Υ**μεῖς φίλοι μου ἐστέ...». **Σ**ὰν φίλο νὰ Τὸν ἀτενίζουμε καὶ νὰ Τὸν πλησιάζουμε.

Πέφτουμε; **Ἀ**μαρτάνουμε; **Μ**ὲ οἰκειότητα, ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη νὰ τρέχουμε κοντὰ Του, ὄχι μὲ φόβο ὅτι θὰ μᾶς τιμωρήσει, ἀλλὰ μὲ θάρρος, πού θὰ μᾶς τὸ δίνει ἡ αἴσθησις τοῦ φίλου. **Ν**ὰ Τοῦ ποῦμε: «**Κ**ύριε, τὸ ἔκανα, ἔπεσα, συγχώρεσέ με».

Ἀλλὰ συγχρόνως νὰ αἰσθανόμαστε ὅτι μᾶς ἀγα-

πάει, ὅτι μᾶς δέχεται τρυφερά, μὲ ἀγάπη καὶ μᾶς συγχωρεῖ. **Ν**ὰ μὴ μᾶς χωρίζει ἀπ' τὸν Χριστὸ ἡ ἀμαρτία. **Ἢ**ταν πιστεύουμε πὼς μᾶς ἀγαπάει καὶ Τὸν ἀγαπᾶμε, δὲν αἰσθανόμαστε ξένοι καὶ χωρισμένοι ἀπ' Αὐτόν, οὔτε ὅταν ἀμαρτάνουμε. **Ἐ**χουμε ἐξασφαλίσει τὴν ἀγάπη Του κι ὅπως καὶ νὰ φερθοῦμε, ξέρουμε ὅτι μᾶς ἀγαπάει...».

(*) Περιόδ. «Πρωτᾶτον», ἀριθμ. 119 / Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2010, σελ. 95. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Εἶχε κάνει ἔκτρωση

**«Οὐ δύναμαι διαψεῦσαι Ἐαυτόν.
Ἐγὼ εἰμι ὁ Νομοθέτης
τοῦ “οὐ φονεύσεις”»***

**Ἡ ἰδιαίτερη ἀγάπη
πρὸς τὴν Παναγία σώζει**

Φαινόταν ὅτι ἦταν ζωντανὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Συμμετείχε στὶς φιλανθρωπικὲς δραστηριότητες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑνορίας της, ἐξωμολογείτο καὶ κοινωνοῦσε. Ὅλοι ἔλεγαν, ὅτι ἡ κυρία Φρόσω ἦταν μία πολὺ καλὴ Χριστιανή.

Ἡ κωμόπολη ὅπου ζοῦσε, δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ’ τὴ Θεσσαλονίκη. Συχνὰ κατέβαιναν Ἁγιορεῖτες Πνευματικοὶ κι ἐξωμολογοῦσαν ὅσους ἀπ’ τοὺς ἐκεῖ κατοικοὺς ἤθελαν.

Ἡ κυρά-Φρόσω ἦταν μία ἀπ’ αὐτοὺς. Εἶχε μάλιστα καὶ μιὰ ἰδιαίτερη ἀγάπη στὴν Παναγία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι τὴν ἐπεκαλεῖτο πολὺ. Εἶτε μαγεῖρευε, εἶτε σκούπιζε, ψιθύριζε: «Ὑπεραγία Θεοτόκε, σώσον ἡμᾶς».

Καὶ πράγματι, Ἐκείνη ἦταν τελικὰ ποὺ τὴν ἔσωσε μὲ τὶς πρεσβεῖες Της, γιατί, δυστυχῶς, ἡ καλὴ –κατὰ τὰ ἄλλα– κυρά-Φρόσω, δὲν ἐξωμολογείτο εἰλικρινὰ τὶς ἁμαρτίες της. Ἀπέκρυπτε ἀπ’ τὸν Πνευματικὸ τὴν πιὸ μεγάλη. Ὅταν ἦταν νεώτερη, εἶχε διαπράξει φόνο! Εἶχε σκοτώσει τὸ παιδάκι της μέσα στὰ σπλάγχνα της! Εἶχε κάνει ἔκτρωση...

Ὁ Θεὸς περίμενε τὴν μετάνοιά της, περίμενε, ἀλλὰ ἐκείνη τίποτε... Ὅποτε μία ἡμέρα, ἔφυγε αἰφνίδια! Ὅλη ἡ Ἑνορία στενοχωρέθηκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ μαζεύτηκαν γιὰ τὴν κηδεῖα της. Κατὰ τὴν διάρκεια ὅμως τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας, ἡ κεκοιμημένη ἀναστήθηκε! Στὴν ἀρχὴ ὁ κόσμος πανικοβλήθηκε, μετὰ ὅμως ἐπεκράτησαν οἱ πιὸ ψυχραιμοὶ καὶ μαζί μὲ τὸν Ἱερέα προσπάθησαν νὰ τὴν βοηθήσουν. Ὅταν ἐκείνη συνῆλθε τελείως, τοὺς παρακάλεσε κλαίγοντας νὰ τὴν ἀκούσουν.

«Συντετριμμένη καὶ τεταπεινωμένη» τοὺς εἶπε ὅτι, ὅταν πέθανε, ὁ Ἄγγελός της τὴν ὠδηγοῦσε ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Βήματος τοῦ Κυρίου.

Ὁ καρδιογνώστης Κύριος εἶπε πὼς ὑπῆρχε ἁμαρτία φόνου ἀνεξομολόγητη καί, ὡς ἐκ τούτου, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ εἰσέλθει στὴν Βασιλεία Του. Τότε ἐπενέβη ἡ εὐσπλαγχνη Δέσποινα τοῦ κόσμου κι ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλεῖ γιὰ τὴν σωτηρία αὐτῆς τῆς ψυχῆς.

Ὁ Κύριος τότε ἀπάντησε: «Μητέρα, ὑπάρχει φόνος. Ἐγὼ εἰμαι ὁ Νομοθέτης τοῦ “οὐ φονεύσεις”. Δὲν δύναμαι νὰ διαψεύσω Ἐαυτόν!».

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ὅμως συνέχισε τὶς παρακλήσεις Της ἐνώπιον τοῦ Υἱοῦ Της, ὅποτε ὁ Πανάγαθος Κύριος κάμφθηκε καὶ εἶπε: «Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνεῖ εἶναι νὰ ἐπιστρέψει στὴν ἐπίγεια ζωὴ, καί, ἂν θελήσει νὰ ἐξομολογηθεῖ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἁμάρτημα, θὰ σωθεῖ».

«Κι ἔδωσε ἐντολὴ ὁ Κύριος κι ἐπέστρεψα στὸ σῶμα μου, ὅπως βλέπετε», εἶπε. «Τώρα ὅμως θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ μπροστὰ σὲ ὅλους σας τὴν ἁμαρτία ποὺ μέχρι τώρα ἔκρυβα...».

Μετὰ δακρῦων ἐξωμολογήθηκε ἡ γυναίκα καὶ μαζί της ἔκλαψαν ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι. Ὅταν τελείωσε, ὁ Πνευματικὸς τῆς διάβασε τὴν συγχωρητικὴ εὐχὴ καὶ τότε ἐκείνη ἀναπαυμένη ξανακοιμήθηκε τὸν ὕπνο τῶν Δικαίων.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ εἶχε γράψει καὶ ὁ ἐκεῖ τοπικὸς τύπος, πρὶν μερικὲς δεκαετίες. Τέτοιες ὅμως νεκραναστάσεις εἶναι σπανιότατες. Ἡ δυνατότητα τῆς μετάνοίας ὑπάρχει μόνο σ’ αὐτὸν τὸν κόσμο. Στὴν αἰωνιότητα ὑπάρχει ἡ ἀνταπόδοση καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπιλογῶν μας.

(*) Μηνύματα ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ, ἔκδοσις Ἱεράς Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας, Δωριδα 2005, σελ. 86-87. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

**Οἱ τρεῖς λαμπρότατοι ἀστέρες
τῆς πανσεβάστου καὶ παντοποθήτου Θεοτόκου***

«Νενίκνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι ἐν Σοί, Παρθένε Ἄχραντε»

α. Τὸ πλήρωμα τῶν Χαρίτων

Ἡ κοσμοχαρμόσυνος Κοίμησις καὶ ὑπερφυῆς Μετάστασις στοὺς Οὐρανοὺς τῆς Κεχαριτωμένης Μητρὸς τοῦ Θεοῦ παρακινεῖ τοὺς εὐσεβεῖς θεοτοκο-φίλους, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην θεομυθρικὴν Ἑορτήν, εἰς ἔκφρασιν μακαρισμῶν καὶ ἐγκωμίων πρὸς τὴν Πανάχραντον Θεόπαιδα.

Εἶναι ὄντως πηγὴ χαρᾶς καὶ μακαριότητος ἢ Πάναγνος, καὶ ὅπως λέγουν οἱ Ἅγιοι τῆς Πίστεώς μας,

«Ἡ Θεοτόκος μακαρίους κάμνει ἐκείνους, ὅπου συνεχῶς καὶ μετὰ εὐλαβείας τὴν μακαρίζουν»¹.

Πῶς ὅμως καὶ μετὰ τί νοῦν καὶ μετὰ ποίαν καρδίαν καὶ μετὰ ποία χεῖλη νὰ συλλάβουμε ἐμεῖς οἱ κριματισμένοι τὰ μεγαλεῖα τῆς Ὑπερευλογημένης καὶ νὰ ἐκφράσουμε ἐγκώμια πρὸς Ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶναι **Μήτηρ τῶν Χαρίτων**; Πῶς νὰ μακαρίσουμε τὴν Κεχαριτωμένην, δηλαδὴ τὴν πλήρη πασῶν τῶν χαρίτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

«Ἡ Θεοτόκος περιέχει ἐν ἑαυτῇ πλῆθος χαρίτων», λέγει ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, *«καὶ ἐδέχθη ὅλους τοὺς ποταμοὺς τῶν δωρεῶν, ὅπου κατὰ μέρος ἔχουν ὅλα τὰ κτίσματα νοητὰ καὶ αἰσθητὰ, Ἄγγελοι ὁμοῦ καὶ ἄνθρωποι»²*, καὶ τοιοῦτοτρόπως *«Αὕτη μόνη ἐστάθη μεθόριον Κτίστου καὶ κτίσεως»³.*

Ἡ Παντοβασίλισσα Κόρη ἐδέχθη τὸ «πλήρωμα τῶν χαρίτων» αὐτῶν σὲ τρεῖς καιροὺς: πρὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, κατὰ τὴν Γέννησιν Αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ὑπερφυᾶ Μετάστασιν Αὐτῆς· *«τὸ πρῶτον ἦτον μέγα, τὸ δεύτερον ἦτον μεῖζον, καὶ τὸ τρίτον ἦτον μέγιστον»⁴.*

Τὰ μεγαλεῖα τῆς Παρθένου τίς διηγῆσεται;... Ὅσα ἐποίησεν εἰς Αὐτὴν ὑπὲρ φύσιν καὶ ἔννοιαν ὁ Φιλάνθρωπος;... Διότι

«ἐστόλισεν Αὐτὴν ὡσάν μετὰ τρεῖς λαμπροτάτους ἀστέρας καὶ μετὰ τρία ἰδιαίτατα προνόμια, τὰ ὁποῖα εἰς ἄλλην δὲν ἤκο-

λουθήσαν, ἤγουν τὸ νὰ κατασταθῇ Αὕτη πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος, ταῦτόν εἶπειν τὸ νὰ μένη αἰεὶ Ἄειπάρθενος»⁵.

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, οἱ εὐσεβεῖς Ἁγιογράφοι φιλοτιμοῦνται νὰ φανερώσουν διὰ τῆς εἰκονογραφικῆς τέχνης τοὺς «αἰνιγματωδῶς» τὸ αἰετάρθενον τῆς Παναγίας.

«Χρωματουροῦντες γὰρ τὴν ἱερὰν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος», γράφει ὁ Ἱερὸς Νικόδημος, *«τρεῖς ἀστέρας εἰκονίζουσιν ἓνα ἐπὶ τῆς ἀχράντου καὶ παρθενικῆς αὐτῆς Κεφαλῆς· ἓνα ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ δεξιοῦ καὶ ἓνα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, διὰ νὰ φανερώσουν, ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος ἦτον Παρθένος πρὸ τόκου· Παρθένος διεφυλάχθη ἐν τόκῳ, καὶ ἔμεινε Παρθένος μετὰ τὸν τόκον»⁶.*

β. Οἱ τρεῖς θαυμάσιοι κρίνοι

Μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Παμμακάριστος Δέσποινα θὰ συγχωρέσῃ τὸ εὐλαβὲς τόλμημά μας νὰ ἀναφερθοῦμε στὰ ἄπειρα καὶ ἄρητα μεγαλεῖα Της, *«εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύψαι»⁷*, παραθέτομε ἓνα τρισχαριτωμένο θαῦμα, τὸ ὁποῖο μετὰ τὸν τρόπο τοῦ τιμᾶ, δοξάζει, μεγαλύνει, ὑψώνει, ἐπαινεῖ καὶ ἐγκωμιάζει τὴν Θεοτόκο, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα Κρήτης ἀποτελεῖ *«τὸ Μεγαλεῖον τῆς Φρικτῆς [τοῦ Θεοῦ] Οἰκονομίας»* καὶ *«τοῦ Ἀκενώτου Μύρου τὴν Νέαν Μυροθήκην»⁸.*

Κατὰ τὸ 700 μ.Χ. περίπου ζοῦσε στὴν Ἀθήνα ἓνας Χριστιανός, σοφὸς στὰ γράμματα καὶ σοφώτερος στὴν ἀρετῇ, ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν **Αἰγίδιος**. Μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων του δώρισε στοὺς φτωχοὺς τὰ ὑπάρχοντά του καὶ ἀναχώρησε στὰ μέρη τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐκεῖ ἐγκαταβίωσε στὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἐρήμου καὶ ἀσκούσε μετὰ πολλὴ ἀυστηρότητα τὸ μοναχικὸ ὑπόργημα μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, ἡ ὁποία ἦταν κοντὰ σὲ μιὰ συστάδα δένδρων μετὰ πηγὴ. Ἐκεῖ

ἔτρωγε λίγα χόρτα ἀμαγείρευτα καὶ κατα-
γινόταν ἀπερίσπαστος μετὰ τὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ,
δηλαδὴ τὴν ἡσυχία, τὴν σύζυγο θεωρία καὶ
τὴν προσευχή. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπόκτησε πολλὰ
χαρίσματα πνευματικὰ μετὰ τὴν Χάρη τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὸ
προορατικόν.

Κοντὰ στὸ ἀσκητήριό του ὑπῆρχε ἓνα Κά-
στρο, ὅπου ζοῦσε κάποιος δάσκαλος, στοῦ
ὁποίου τὸ λογισμὸ ἔσπειρε ὁ διάβολος ζιζάνια
καὶ ἄρχισε νὰ διερωτᾶται:

Πῶς εἶναι δυνατόν, μετὰ τὴ Γέννηση τοῦ
Κυρίου, ἡ Παναγία νὰ εἶναι Μητέρα καὶ συγ-
χρόνως Παρθένος!

Αὐτὸς ὁ διαλογισμὸς τὸν βασάνιζε καὶ δὲν
εὔρισκε ἀπάντηση, γιὰ νὰ ἡσυχάσει ὁ νοῦς του.

Ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ ἀναχωρητὴς Αἰγίδιος
εἶχε Χάρη Θεοῦ καὶ ἀνθρώπινη σοφία, ἀνα-
χώρησε γιὰ τὸ ἀσκητήριον, γιὰ νὰ ρωτήσει τὸν
ἀσκητὴ γιὰ τὸ διαλογισμὸ του καὶ μίπως
μπορέσει νὰ τὸν λυτρώσει ἀπὸ τὴ νοητὴ βλα-
σφημία του.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ δάσκαλος βρισκόταν στὸ
δρόμο γιὰ τὸ ἀσκητήριον, βγῆκε ἀπὸ τὴν σπη-
λιά του καὶ ὁ Ὅσιος, γιὰ νὰ τὸν συναντήσει,
ἀφοῦ εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὴ θεία Χάρη γιὰ τὸν
ἔρχομό του καὶ τὸ διαλογισμὸ του.

Καθὼς ὁ δάσκαλος βρισκόταν κοντὰ στὸ
κελλί τοῦ Ἀββᾶ καὶ πλησίασε ὁ ἓνας τὸν ἄλ-
λο, ἀφοῦ ὁ δάσκαλος ἔκανε ἐδαφιαία με-
τάνοια στὸν Ὅσιο, δὲν ἀποκρίθηκε ὁ Ὅσιος
Αἰγίδιος, ἀλλὰ χτύπησε μετὰ τὸ ραβδί του ἓνα
βράχο καὶ εἶπε μεγαλόφωνα:

**- Παρθένος πρὸ τοῦ
τόκου.**

Εὐθὺς φύτρωσε πάνω
στὸ βράχο ἓνας θαυ-
μάσιος κρίνος μετὰ εὐω-
δία οὐράνια.

Ἔστερα εἶπε πάλι ὁ Ἀββᾶς:

- Παρθένος ἐν τόκῳ.

Καὶ φύτρωσε ἄλλος κρίνος ὡραῖος, ὅπως ὁ
πρῶτος.

Ἔστερα χτύπησε γιὰ τρίτη φορὰ τὸ βράχο
μετὰ τὸ ραβδί του καὶ εἶπε:

- Καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μείνασα.

Καὶ ἀμέσως ξεπήδησε ἄλλος ἓνας κρίνος
θαυμασιώτατος.

Τότε ὁ Ὅσιος γύρισε στὸ κελλί του, χωρὶς
νὰ πεῖ ἄλλο λόγο.

Ἐκπληκτος ὁ δάσκαλος ἔμεινε μετὰ αὐτὸ
τὸ παράδοξο τερατούργημα. **Τότε** λυτρώθη-
κε ἀπὸ τὸν πονηρὸ λογισμὸ καὶ σὲ ὅλους
κέρυττε τὸ τεράστιο αὐτό, γιὰ νὰ δοξάζεται
ἡ ὑπέραγνος Μητέρα τοῦ Ἐμμανουὴλ⁹.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. τεύχους 315/
Ἰούλιος - Αὐγούστος 2003, σελ. 249-250. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγορείτου, Κήπος Χαρίτων, σελ.
208β, ἐκδόσεις Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1979. **2.**
Αὐτόθι, σελ. 190β-191α, ὑπόσημ. **3.** Αὐτόθι, σελ. 196β καὶ
215β. **4.** Αὐτόθι, σελ. 211α. **5.** Αὐτόθι, σελ. 211β. **6.** Αὐτόθι,
σελ. 212α. **7.** Πρβλ. Α' Πέτρ. α' 12. **8.** Ἁγίου Ἀνδρέου
Κρήτης, PG τ. 97, στλ. 1096D καὶ 1097C/Λόγος ΙΔ', Εἰς
τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
(Γ'). **9.** Ἀρχιμ. Θεοφυλάκτου Μαρινάκη, Γεροντικὸ τῆς
Παναγίας, σελ. 139-140, Θεσσαλονίκη 2000.

Ἡ ἐν Χριστῷ Εὐγένεια

Βαθὺς Σεβασμὸς τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Ἄλλου

Ζητῶ νὰ με ἀκοῦς, **χωρὶς** νὰ με κρίνεις!

Ζητῶ τὴν γνώμη σου, **χωρὶς** συμβουλές!

Ζητῶ νὰ με ἐμπιστεύεσαι, **χωρὶς** ἀπαιτήσεις!

Ζητῶ τὴν βοήθειά σου, **χωρὶς** νὰ ἀποφασίζεις γιὰ μένα!

Ζητῶ νὰ με προσέχεις, **χωρὶς** νὰ με ἀκυρώνεις!

Ζητῶ νὰ με κοιτάξεις, **χωρὶς** νὰ προβάλεις τὸν ἑαυτὸ σου σὲ μένα!

Ζητῶ νὰ με ὑποστηρίζεις, **χωρὶς** νὰ με φορτώνεσαι!

Ζητῶ νὰ με πλησιάζεις, **χωρὶς** νὰ εἰσβάλεις!

Ζητῶ νὰ με ἀγκαλιάζεις, **χωρὶς** νὰ με πνίγεις!

Ζητῶ νὰ μοῦ δείχνεις τὸν δρόμο, **χωρὶς** νὰ με σπρώχνεις σ' αὐτόν!

■ «Ελάχιστοι έχουν αυτιά για ν' ακούσουν...»

Κατανόηση, ή γνησιώτερη μορφή αγάπης*

«Και έναν σκαντζόχοιρο γεμάτον ἀγκάθια
ἀν τὸν πιάσεις ἀπαλά, στοργικά,
κανένα ἀγκάθι του δὲν θὰ σὲ τρυπήσει»...

Τὴν **ὑπέρτατη** κατανόηση μᾶς τὴν προσφέρει ὁ Κύριος σὰν Πατέρας καὶ Πλάστης μας. **Κ**αὶ μᾶς προτρέπει σὲ **ἀλληλοκατανόηση** μὲ τὸ

«καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» (Λουκ. ζ' 31).

Αὐτὴ ἡ Θεϊκὴ κατανόηση τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας καὶ ἀνικανοποίητης δίψας γιὰ τὸν Παράδεισο, ποὺ ἔχασε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πώση του, ἐξηγεῖ τὴν μακροθυμία καὶ τὴν ὑπομονὴ ποὺ κάνει ὁ Ἅγιος Θεὸς μπροστὰ στὸν ἀσθενῆ ψυχικὰ ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸν σώσει.

Κατανόηση βέβαια δὲν σημαίνει ἔγκριση καὶ παραδοχὴ μιᾶς ἀμαρτωλῆς καταστάσεως, ἀλλὰ μία προσέγγιση, ἓνα στοργικὸ πλησίασμα στὸν ταλαίπωρο ἀπὸ τὴν ἀμαρτία ἢ ἀπὸ τὴν ἄγνοια ἄνθρωπο, ἂν βέβαια εἶναι καλοπροαίρετος καὶ τὸ ἐπιθυμεῖ.

Ἡ δίψα γιὰ κατανόηση εἶναι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ ἔντονη στὴν ἐποχὴ μας.

Τὸ δράμα τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀτομισμού.

Ἐλάχιστοι ἔχουν αυτιά ν' ακούσουν τὸν συν-ἄνθρωπο καὶ ν' ἀλαφρώσουν μὲ τὴν κατανόησή τους τὸν σταυρό του. **Κ**ι ὅμως, θὰ ἦταν τόσο ὁμορφὴ ἢ ζωὴ ἂν ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ γλυκύτατο καὶ εὐεργετικὸ «παυσίπονο» τῆς ἀλληλοκατανόησης! **Εἶναι** τόσο εὐκόλο –ἂν τὸ θελήσουμε– νὰ τὸ προσφέρουμε! **Κ**αὶ τότε θὰ μᾶς τὸ προσφέρει κι ἐμᾶς ὁ Θεός, ἂν δὲν μᾶς τὸ προσφέρουν οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ ἐπίσκεψη κατὰ ἑκατοντάδες νέων ἀνθρώπων σὲ Γέροντες τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἢ τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου, τί ἄλλο σημαίνει, παρὰ τὸ ὅτι ψάχνουν νὰ βροῦν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς ἀκούσει, νὰ τοὺς κατανοήσει, νὰ τοὺς συμβουλευσεῖ ὅ,τι ὁ Θεὸς φωτίζει καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσει. **Εἶθε** ὁ Θεὸς νὰ ἀναδεικνύει τέτοιους πνευματικούς Πατέρες καὶ Μητέρες, γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὴν δίψα τοῦ λαοῦ Του γιὰ κατανόηση καὶ καθοδήγηση.

Ὅμως καὶ μέσα στὴν οἰκογένεια πρέπει νὰ

ὑπάρχει ἡ ἀλληλοκατανόηση καὶ τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ψυχικὲς κυρίως ἀνάγκες τῶν μελῶν της. **Ἄλλως**, τ' ἀποτελέσματα πολ-λὲς φορές εἶναι τραγικά: ψυχρότης, αἰσθημα ἔρημιᾶς, πικρία, χάσμα μέγα!

Ἄεν εἶναι δύσκολη ἡ ἀλλαγὴ στὴν συμπεριφορά μας ἂν σκεφτοῦμε πὼς μιὰ ψυχούλα, μιὰ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ζῆ καὶ ἀναπνέει κοντὰ μας, περιμένοντας τὴν κατανόησή μας, τὸ χαμόγελό μας, τὴν βοήθειά μας. **Ὅ**σο καὶ νὰ φαίνεται ἄγρια καὶ ξεπεσμένη, εἶναι εἰκόνα Θεοῦ!

Καὶ ἄς μὴν ξεχνᾶμε τὴν παροιμία ποὺ λέει: «Και ἓναν σκαντζόχοιρο γεμάτον ἀγκάθια ἂν τὸν πιάσεις ἀπαλά, στοργικά, κανένα ἀγκάθι του δὲν θὰ σὲ τρυπήσει»...

* * *

Μιὰ καταστρεπτικὴ ἀναβολὴ

Ἡ ἔλλειψη εὐαισθητοποίησης καὶ κατανόησης μπροστὰ σὲ μιὰ δύσκολη ψυχικὴ κατάσταση ἑνὸς συνανθρώπου μας, μπορεῖ νὰ ἔχει τραγικὰ ἀποτελέσματα, ὅπως στὴν ἀκόλουθη περίπτωση.

Τὸ φοβερὸ αὐτὸ συμβᾶν τὸ ἔπαθε καὶ τὸ ἔζησε ἓνας ἠλικιωμένος ἄνδρας, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν καλὸς Χριστιανός, Ἐπίτροπος Ἐκκλησίας κλπ. **Ὅ**σο καιρὸ ἔζησε μετὰ, τὸ θυμόταν καὶ πάντοτε ἐκλαιγε ἀπὸ τύψεις.

● **Μ**ία ἡμέρα, πρωῖνὸ ἦταν, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία γιὰ τὴν Ἐπισκοπή, γιὰτὶ εἶχε συνάντηση μὲ τὸν Ἐπίσκοπο γιὰ κάποιο θέμα τῆς Ἐκκλησίας. **Κ**αθὼς ἀνηφόριζε τὸν δρόμο πρὸς τὴν κεντρικὴ λεωφόρο, συνάντησε ἓνα γνωστό του –ἀρκετὰ νέο ἄνδρα, ὁ ὁποῖος φαινόταν ἐξαλλος, ἀγριεμένος, μὲ ἀνακατεμένα μαλλιά καὶ μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο ἀπελπισία.

Ὁ Ἐπίτροπος τὰ ἔχασε.

- **Τ**ί ἔχεις, βρε Γιώργο; **Τ**ί σοῦ συμβαίνει;... μπόρεσε νὰ τοῦ πεῖ.

Ὁ ἄλλος ξέσπασε.

- **Ἄ**σε με, κυρ-Δημήτρη, ἄσε με! **Ἄ**εν ἀντέχω ἄλλο στὸ σπίτι. **Θ**ὰ πάω νὰ πνιγῶ!

- **Τ**ί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;... τοῦ ἀπάντησε ὁ Χριστιανός.

- **Αὐτὸ** ποὺ σοῦ λέω! **Ἔ**χεις λίγο καιρὸ νὰ σοῦ τὰ πῶ νὰ ξεσπάσω;... ρώτησε, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἐπίτροπος θὰ ἔδειχνε κατανόηση καὶ θὰ μπορούσε γιὰ λίγο νὰ τὸν ἀκούσει.

Ἀυστυχῶς ὅμως δὲν ζύγισε καλὰ τὰ πράγματα καὶ τοῦ λέει:

- **Ν**ὰ σὲ ἀκούσω, φίλε μου, ἄλ-

■ **Επιμέλεια Συνειδήσεως**

«Μιά ημέρα πιό κοντά στον Παράδεισο»*

Ένα άγιο τέλος

Μια ψυχή φρόντιζε πάντοτε να έχη διάλειψη την μνήμη του θανάτου και μαζί μ' αυτή να μελετά και τον Παράδεισο.

Φρόντιζε να κάνη κάθε μέρα εξέταση της συνειδήσεώς της και όταν εύρισκε ενοχές, πήγαινε ευθύς αμέσως και τις τακτοποιούσε στον Πνευματικό.

Μ' αυτόν τον τρόπο απέκτησε την ευλαβή συνήθεια και έλεγε:

- Πάει ή ημέρα και είμαι μια ημέρα πιό κοντά στον Παράδεισο.

Και περνούσαν οί ημέρες, και κάθε βράδυ τὸ ἴδιο:

- Μια ημέρα πιό κοντά στον Παράδεισο.

Παντρεύτηκε, έκανε πολλά παιδιά, απέκτησε εγγόνια και δισέγγονα, αλλά την ίδια πνευματική εργασία συνέχιζε κάθε βράδυ.

- Μια ημέρα πιό κοντά στον Παράδεισο.

* * *

Ένα απόγευμα αισθάνθηκε αδιάθετη. Όταν τὸ ἴδιο βράδυ τῆς πήγαν λίγο τσαϊ, εἶπε στα παιδιά της:

- Παιδιά μου, μια ημέρα ακόμα πιό κοντά στον Παράδεισο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πού ξύπνησε, φωνάζει τὴν κόρη της. Εκείνη τρέχει αμέσως κοντά της και τῆς λέγει:

- Ἦλθε ἡ ἡμέρα! Σήμερα παιδί μου Μαρία, φεύγω... Εἰδοποίησέ τους ὅλους...

Τότε μαζεύτηκαν ὅλοι να πάρουν τὴν εὐχή της. **Και** ἀφοῦ τὴν ἔδωσε, δὲν ἔπαψε να ἐπαναλαμβάνη συνεχῶς:

- Ἦλθε ἡ ἡμέρα..., ἦλθε ἡ ἡμέρα! Ἦλθε ἡ ὥρα, ἦλθε ἡ στιγμή!

Ξαφνικά, ἄστραψε τὸ πρόσωπό της και στα χεῖλη της φάνηκε ἕνα ὑπερουράνιο χαμόγελο. **Φωτίστηκαν** τὰ πάντα και ἡ ψυχή της πέταξε στους οὐρανούς! **Και** ὅλοι, οί μεγάλοι και οί μικροί, ἔμειναν ἄφωνοι για ἄρκετὴ ὥρα, θαυμάζοντας τὴν ὠραιότητα ἐκείνη εἰκόνα τοῦ προσώπου της, πού ἔδειχνε ὅτι χαιρόταν, γιατί ἡ ψυχή της πέταξε μαζί με τούς Ἀγγέλους στον Παράδεισο και ἀπελάμβανε ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή τὰ οὐράνια κάλλη Του.

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστόπουλου, Οἱ Αναβαθμοὶ στὴν ἐν Χριστῷ Πορεία, σελ. 80, Πειραιᾶς 2011. • Ἐπιμ. ἡμετ.

↗ **Λά** τώρα ἔχω μία συνάντηση με τὸν Δεσπότη. Θέλεις να συναντηθοῦμε τὸ ἀπόγευμα στὸ καφενεῖο;... τοῦ πρότεινε.

Ἀπογοητευμένος ὁ ἄλλος, τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ξερό «Καλὰ» και ἔφυγε ἀκόμη πιό ταραγμένος.

Τὸ μεσημέρι γύρισε ὁ Ἐπίτροπος στὸ σπίτι του και τοῦ ἔβαλε ἡ γυναίκα του να φάει. **Ἐνῶ** ἔτρωγε, κτύπησε τὸ τηλέφωνο. **Τὸ** σήκωσε ἡ γυναίκα του και αὐτὸ πού ἄκουσε τὴν ἔκανε να παγώσει. **Ἐμεινε** με τὸ ἀκουστικὸ μετέωρο. **Ὁ** Ἐπίτροπος ἀνησύχησε και τὴν ἐρώτησε τί συμβαίνει. **Ἡ** ἀπάντηση:

- **Μοῦ** εἶπαν ὅτι ὁ Γιώργος πνίγηκε στὸ κυματοθραύστη. **Πρὸ** ὀλίγου τὸν βρῆκαν πνιγμένον!

Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε ἐπάνω στον Χριστιανό μας, λιγώτερο θα τὸν συγκλόνιζε!

- **Γυναίκα**, ἐγὼ τὸν σκότωσα,... φώναζε και ἔκλαιγε με ἀπόγνωση.

Ἄδικα προσπαθοῦσε να τὸν παρηγορήσει ἐκείνη.

- **Ἄχ**, γιατί ἀνέβαλα να τὸν ἀκούσω; **Ἄες** και ὁ Δεσπότης θα με παρεξηγοῦσε ἂν τοῦ ἐξηγοῦσα;...

Πῆγε σὲ πολλοὺς Πνευματικοὺς να ἐξομολογηθεῖ τὸ γεγονός. **Πῆρε** τὴν ἄφεση, ἀλλὰ ὁ καημὸς τὸν ἀκολούθησε μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

* * *

Ἄς μᾶς προβληματίσει τὸ πάθημα αὐτοῦ τοῦ Χριστιανοῦ και ἄς ἐνδιαφερόμαστε για τίς ψυχικὲς ἀνάγκες τοῦ πλησίον, ζητῶντας συγχρόνως φώτιση και Χάρη ἀπὸ τὸ Θεό, ὥστε να μπορούμε να προσφέρουμε **κατανόηση**, παρηγοριά, ἔμπρακτη βοήθεια.

Εἶθε!...

(*) Ἐκφράσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου-Οὐράνια Μηνύματα-Θαυμαστὰ Γεγονότα, ἐκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας, Δωρίδα 2009, σελ. 222, 231. • Ἐπιμ. ἡμετ.

■ Λόγοι Πνευματικής Παραμυθίας

Άθωότης - Άγάπη - Συμπόνια

• **Υπάρχει** μία κερδισμένη άθωότητα, πού πρέπει κανείς να τιμᾷ ἐξ' ἴσου μὲ τὴν ἀθωότη-
τα τῶν παιδιῶν... **Ό**ταν ὁ Κύριος λέει ὅτι πρέπει
νὰ «γίνεις σὰν τὸ παιδί», ἐννοεῖ ὅτι πρέπει νὰ
ἐκδυθεῖς ὅλα τὰ στρώματα αὐταρέσκειας καὶ
ὑποκρισίας καὶ κενολογίας πού ἔχουν συσω-
ρευθεῖ μέσα σου.

• **Όσο** παίρνεις, τὰ χέρια σου γεμί-
ζουν. **Όσο** δίνεις, ἡ καρδιά σου γεμίζει.

• **Νὰ** δινώμαστε στὸν Ἀδελφό, γιὰ νὰ
μᾶς δοθῆ ὁ Χριστός.

• **Άν** κανεῖς ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτό του, ἀπομο-
νώνεται ἀπὸ τὸν Θεό. **Β**άζει μονωτικό.

• **Η** μίζερια κρύβει ἐγωϊσμό, διότι ὁ μίζερος

εἶναι καὶ ἀχάριστος. **Ό** κακομοίρης γκρινιάζει,
θυμώνει, εἶναι φίλαντος, ἔχει πείσματα. **Ό** ἄλ-
λος ὅλα τὰ χαίρεται.

• **Όποιος** συμμετέχει στὸν πόνο κάποιου
(εἶναι δηλαδὴ συμπονετικός, συμπάσχει), καὶ
τοῦ πεῖ κάτι γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσει, αὐτὸ
εἶναι σὰν (νὰ δίνει μιὰ) εὐχή· καὶ πολλές
φορὲς ἐκπληρώνεται...

• **Καλύτερα** σπάταλος παρὰ φιλάργυρος.
Μὲ τὴν οἰκονομία θὰ πέσω ἔξω. **Γ**ιὰ νὰ μοῦ
φθάσουν τὰ λουκούμια πού κερνοῦσα τὸν κόσμο
τὰ ἔκοβα στὰ δύο. **Έ**, τότε τὰ λουκούμια δὲν μοῦ
ἔφθαναν ποτέ. **Ό**ταν ἄρχισα νὰ παρακαλῶ τοὺς
ἀνθρώπους νὰ πάρουν καὶ δεῦτερο λουκούμι, ἔ,
τότε εἶχα περίσσειμα ἀπὸ λουκούμια!...

■ Ἔθηση γιὰ Ἐλεημοσύνη

**«Δικό μας εἶναι μόνον αὐτὸ
πού δίνουμε στοὺς ἄλλους»***

Ένας δικός μας, Χιλανδαρινός,
πῆγε τὸ 1992 στὰ Ἱεροσόλυ-
μα καὶ βρέθηκε στὸ Πατριαρχεῖο
τὴν ἴδια στιγμή πού ἔφθασε κι ἓνα
πούλιμαν μὲ Σέρβους προσκυνητές.

Χάρηκαν πού τὸν εἶδαν –ὡς Σέρ-
βον Ἀγιορείτη– χάρηκε κι αὐτός. **Εἶ**παν πολλὰ
καὶ διάφορα. **Μ**έσα στὴν συνομιλία, ὁ Μοναχὸς
τοὺς εἶπε μεταξὺ ἄλλων:

**«Δικό μας εἶναι μόνον αὐτὸ πού δίνουμε
στοὺς ἄλλους!».**

Μέσα στὴν συντροφιὰ ἦτο καὶ μία ἡλικιωμέ-
νη, ἡ ὁποία εἶχε κουρασθεῖ ἀπὸ τὸ ταξίδι καὶ
καθόταν παράμερα. **Ά**κουσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ
δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσει.

Ἦτο πλουσία. **Ζ**οῦσε στὸ Βελιγράδι. **Ό** γιὸς
της ζοῦσε στὴν Γαλλία καὶ ἡ θυγατέρα της στὴν
Βιέννην. **Ἦ**σαν πολὺ εὐκατάστατοι πρὸ τοῦ πο-

λέμου καὶ αὐτὴ κι ὁ ἄνδρας της. **Μ**άλιστα τὰ
πολλὰ χρήματα πού κέρδιζαν, τὰ ἔβγαζαν σὲ
ἄλλες χώρες.

Μετά τοὺς Ἁγίους Τόπους λοιπόν, γυρίζει
στὸ Βελιγράδι καὶ στέλνει στὸ Χιλανδάρη –μ' ἐν-
τολή της στὴ Ντριέσοντεν τράπεζα τῆς Φραγκ-
φούρτης– ἑκατὸ χιλιάδες μάρκα τὸν Σεπτέμ-
βριο, ἑκατὸ χιλιάδες τὸν Ὀκτώβριο κι ἑκατὸ χι-
λιάδες τὸ Νοέμβριο. **Τ**ριακόσιες χιλιάδες μάρκα!

Σκεπάσαμε στέγη χίλια ἑπτακόσια τ.μ. τῆς
Μονῆς, πού ἔσταζε, φτιάξαμε μαγειρεῖο τότε
πού ἀρχίσαμε κοινοβιακὴ ζωὴν.

Όλ' αὐτὰ, ἀπ' αὐτὲς τὶς λέξεις: **«Δικό μας
εἶναι μόνον αὐτὸ πού δίνουμε στοὺς ἄλλους».**

Άν δὲν τὴν ἀντιλαμβάνονταν τὰ παιδιά της,
θὰ ἔδινε κι ἄλλα. **Τ**ὴν ἀντελήφθησαν ὅμως καὶ
τὴν σταμάτησαν, γιὰτὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κατα-
λάβουν γιὰτὶ τὰ ἔδινε αὐτά...

Αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶχε μέσα της κάτι τὸ πολὺ
θετικόν, ἀλλὰ κανεῖς δὲν τὴν «ἄνοιξε» μέχρι
τότε γιὰ νὰ τὴν κάνει νὰ ἐξωτερικευθεῖ. **Β**λέπε-
τε, αὐτὰ τὰ λόγια ξεκλείδωσαν τὴν καρδιά της.

(*) Μανώλη Μελινοῦ, Ἀθωνίται Βαλκανίων, σελ. 126. • Ἐπι-
μέλ. ἡμετ.

• Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
• Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail): mhangels@hsir.org • Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως: (+30) 22950 22582
• Τηλεαντίγραφα (FAX): (+30) 22950 22582 • Ἐκδίδεται σὲ διάφορες γλώσσες: βλ. www.hsir.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html • Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεὰν • **Μ**ὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστάσια τοῦ Σεβασμ. † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.